

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ י"ב - חֲלָק כ'

קוֹנְטֵרְס 350

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

דברי שום תנא וחכם, שדברי תורתו הוא החיות והמוחין שלו, והלומד ומדבר דבריו מדבק ומכניס חיות ומוחין שלו לתוך הדבורים, ונקרא התדבקות רוחא ברוחא, ועל כך אמרו בגמרא (יבמות צ"ו ע"א) שפנתותיו דובבות בקבר, ואפשר לומר דזהו בחינת השתטחות על קברי צדיקים... ונקראת בחינה זאת השתטחות על קברי צדיקים, שהן דבריהם שלומד ומזכיר, ולכך מחיה מוחין של אותו הצדיק, וכתב ב"לקוטי אמרים" (דף ב' ודף ד' ע"א) וזה לשונו: כשלומד בגמרא אמר רבי שמעון, תיבת שמעון הוא חיות התנא, וכן שם כל האדם הוא חיות שלו, ושם הנ"ה ברון הוא מחיה ומקשר החיות עם המוחין... נמצא כשלומד בדחילו ורחימו הוא מקשר עצמו לרבי שמעון ולומד אצלו, עכ"ל.

ואמר האדמו"ר מסדיגורה זכותו יגן עלינו אמן: שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

ומכל האמור מכאן רואים שכאשר לומדים בתורת הרשב"י (ובכל תורת התנאים והאמוראים והצדיקים האמתיים), מתדבקין בהם, והצדיקים מאירים בנשמת הלומד תורתם ומסייעים בעדו, וכידוע המעשה עם האר"י הקדוש שעמד לפני אחד התלמידי חכמים, וכששאלוהו מפני מה עמד לכבודו, והאם כה חשוב הוא? ענה: ומה אעשה שרָבָא נכנס עמו והתלווה אליו, ולכבוד האמורא הקדוש עמדתני. (שאחר שהתלמיד חכם למד דברי תורתו של רבא נתדבק עמו נשמת האמורא).

הספיתו ושמעו מה שכתב הגאון מהר"א איסטרוולסה (בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב), כתב: והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפנתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו.

ועוד כתב: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואלו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתים, לא היו לומדים בו.

ד. וכתב הבן איש חי (בדרושים פרשת לך לך) "ואגדלה שמך והיה ברכה". נראה לי בס"ד ע"ד "שויתי ה' לנגדי תמיד" דאמרו המקובלים, שהאדם יצייר אותיות שמו בשילוב עם אותיות שמו יתברך. על דרך שאמרו, לעשות שילוב אותיות נשמה באותיות שם האדם בכל יום. וכן יעשה בזה, ואז ישיג האדם שפע טובה מאותיות שמו יתברך. ובזה פירשתי בס"ד "נרננה בישועתך ובשם אלקינו נדגול ימלא ה' כל משאלותיך" "נדגול" לשון גדיל שנשלב שמינו באותיות שם אלקינו. ועל ידי כן "ימלא ה' כל משאלותיך". וזה שאמר כאן, "ואגדלה שמך" לשון גדיל, שאשלב שמך באותיות שמי. כדי שבזה תהיה ברכה ברך.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בא וראה מה שכתב רבינו הקדוש רבי חיים פלאג'י זיע"א, בספרו "צוואה מחיים" וז': המדפיס ספרי חכם זוכה ויושב במחצתו... ואין ספק שהחכם בעצמו יוצא לקראתו עם סיעת אהביו, כשבא לעולם הבא. ושמעתי מאדם שראה בחלום לבעל הבית אחד יושב אצל רב גדול שנפטר זה כמה שנים, והשתומם והתפלא איך זכה ההדיוט לכך, ולא ידע שהלה הדפיס ספר אחד מספרי הקדושים. עכ"ל.

מורי ורבותי!

מי לא רוצה לשבת במחצת הרשב"י הקדוש? הלא כל לב פמה לכך! וכל חללא דעלמא יתן בעד זה! "וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו" (איוב פרק ב' ד'). מי שרוצה לזכות לכל זה יתקשר אלינו, לעזר להפיץ את שעורי הזוהר הקדוש ויזכה לברכת הרשב"י הקדוש.

אומר החפץ חיים: כשם שהאדם נוהג בגשמיות כן עליו לנהג ברוחניות, ועליו לבדק היטב היכן משקיע את מניותיו, שלא יניח כספו על קרן הצבי, והמשיך משל אשר כל סוחר וכל עשיר יודע שפדי להיות שתף לעסק, עליו לבדק את כדאיותו של העסק, האם העסק יניב תשואות כדאיות? האם ירויח מהענין? האם יצא ביתרה? כדי שחס ושלום לא יפסיד בעסק ולא יפל בפח, כן מחזיקי התורה, עליכם לברר ולדעת כיצד להשביח את העסק: אמנם הנכם מחזיקים מוסדות התורה, וזכיות הלומדים נזקפים לחשבונכם, אבל הנכם יכולים להרויח הרבה יותר, הנכם יכולים להכפיל באלפי אלפים את זכיותיכם, הנכם יכולים באותו הזמן ובאותו הכסף לצבר עוד יותר זכיות.

כתב הכסא מלך (תקוני זהר מ"א): - יודע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, עכ"ל.

ולמי שלא יודע ומבין בקבלה, עולה למוד הזהר הקדוש אפלו בגירסא, לערך למוד הקבלה (כף החיים סימן קנ"ה). פרושו של דבר, שהלומד זהר ואפלו שעה אחת, באמירתו בלבד זוכה כאלו למד שנה תמימה בתורת הנגלה, וכאשר לומד בשמחה הכפיל זכיותיו כפול אלף, כדברי האורחות צדיקים: שהלומד מתוך שמחה שוה כאלף פעם ממי שאינו לומד מתוך שמחה. (אורחות צדיקים שער השמחה).

ואמר רבינו יוסף חיים זיע"א: דהלומד שעה בשבת קדש, שוה אלף פעמים למוד בימות החול. (בו איש חי פרשת שמות שנה שניה), ועוד אם לומד מתוך צער שוה עוד מאה פעמים, כדאיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), מאה פעמים בצער מפעם

שוקינן וברית, והוא נר מערבי להאיר בהם. מנורת המלך נקראת, והיא נר להאיר בו נר מצוה, שצאמר בו מצות ה' ברה מאירת עינים.

ומי ראש המנורה? בינה, ה' העליונה, שיש לה שלשה קנים, בדיוקן זה ה', שלש ווי"ם, שהם שלשת האבות. ה' השנייה, שלשה קנים, בדיוקן זה ה', (שלו ווי"ם) שהם נצח הוד יסוד. ו' המנורה של האמצע בן י"ה. על שמו נקראת בינה. הוא כולל ו' קנים למטה בחשבון ו', בששת הקנים שלו.

א' אשת חיל עטרת בעלה (משלי יב). פתח של ספר תורה כצורת ז' מצד של העולם הבא אינה כלי אליו, ולא משמשת לו אלא עטרה על ראשו. אבל בעולם הזה הוא כמו זה הוה"י, הוא כלי תחתיו. השמוש שלו בכל ספירה שלו, בכל איבר שלו, בכל מדה שלו. ומשום זה י' זו לפעמים היא תחתיו, לפעמים על ראשו, לפעמים באמצע. על ראשו יתנו"ה, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. וזה (ויקרא כד) להעלות נר תמיד, שהוא י' על הו"ה מצד המנורה. באמצע מחצית השקל, זהו שכתוב (שמות ל) זה יתנו, כמו זה הו"ה. בסוף, במשפן, כמו זה הוה"י, חמש אמות ארך מצד ה' העליונה, וחמש אמות רחב מצד ה' התחתונה, ואמה ו'. וחצי האמה י'. והכל נרמז באות ו'.

וזהו סוד (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים, שנרמז בשם הזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י, וכל שם ששולט ה' על י' הוא נקבה מצד השמאל. ואף על

תריין שוקינן, וברית. ואיהו נר מערבית, לאנהרא בהון. מנרתא דמלכא אתקריאת, ואיהי נר לאנהרא ביה נר מצוה, דאתמר ביה (תהלים יט) מצות יי' ברה מאירת עינים.

ומאן רישא דמנרתא, בינה ה' עלאה, דאית לה תלת קנין, בדיוקנא דא ה', תלת ווי"ן, דאינון תלת אבהן. ה' תננא, תלת קנים תננינן בדיוקנא דא ה', (ס"א תלת ווי"ן) דאינון נצח הוד יסוד. ו' מנרתא דאמצעיתא בן י"ה. על שמה אתקרי בינה. איהו כליל ו' קנין לתתא, בחושבון ו', בו' קנין דיליה.

א' (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה, תגא דספר תורה, כצורת ז' מסטרא דעלמא דאתי, לאו איהי מאנא לגביה, ולאו משמשא לגביה, אלא עטרה על רישיה. אבל בעלמא דין, איהי כגוונא דא, הוה"י איהו מאנא תחותיה, שמושא דיליה, בכל ספירה דיליה, בכל אבר דיליה, בכל מדה דיליה.

ובנין דא, י' דא, לזמנין איהי תחותיה, לזמנין על רישיה, לזמנין באמצעיתא. על רישיה יתנו"ה (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. ודא (ויקרא כד) להעלות נר תמיד, דאיהו י' על הו"ה מסטרא דמנרתא. באמצעיתא, מחצית השקל, הדא הוא דכתיב, (שמות ל) זה יתנו, כגוונא דא הו"ה. בסופא, במשפנא, כגוונא דא הוה"י, חמש אמות ארך, מסטרא דה' עלאה, וחמש אמות רחב, מסטרא דה' תתאה. ואמה ו'. וחצי האמה: י'. וכלא אתרמיז באות ו'.

ודא איהו רזא, (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים דאתרמיז בהאי שמה, יו"ד ה"י וי"ו ה"י וכל שם דשליט ה' על י' נוקבא איהו, מסטרא דשמאלא. ואף על

גב דמסטרא דאת י' איהי

גב שמצדה של האות י' היא בראש, אחר שבשני ההי"ן היא בסוף, כמו זה ה"י ה"י נדון לרב, והיא נקבה. אלא י' על ה' (י) הוא כתר, תחת ה' - שמוש. כל שפן תחת ו'.

ומשום שלא עשינו קצוץ ופרוד ביחוד העליון, שהכל יחוד אחד, התקשה לי לעשות. (או כתר, או אמצעי, או שמוש) והקדוש ברוך הוא שידוע כל המחשבות, אמר, אחר שזה התפון לטוב, שלא לעשות קבוץ ופרוד, (שמות כח) תיעשה המנ"ורה, תעשה מעצמה כמו השכינה, תעשה מעצמו של הקדוש ברוך הוא בלי פרוד. שאר הכלים שבהם היא שכינה שמוש, (שם לו) ויעש בצלאל.

ובכר מקום ששכינה תחתונה, היא עטרה של העמוד האמצעי, כשנטלת מבינה, שהיא העולם הבא, ודאי אין הפרה לאדם בקדוש-ברוך הוא ולא בכל מדותיו, עד שיבנס לשער הזה, שנאמר עליו (תהלים קיח) זה השער לה'.

באות ל', שהיא יי (י) היא כלולה מכל ספירה ומכל האותיות של השמות, מפרשים ונסתרים. היא נקדה בכל אות ואות, שמוש תחת בעלה. והיא עטרה על ראשו, מהצד שלה של הטעמים, כמו סגול נקודה תחת ברפי המלך, (ישעיה סו) והארץ הדם רגלי. והיא באמצע עמו, מחצית השקל, בשורק. והיא עטרה על ראשו מצד הסגולתא.

ורקא מקף שופר הולך סגולתא. באותו זמן היא כתר על ראש המלך, כתר יתנו לך ה' אלהינו. היא ידועה באותו שנאמר בו, במפלא ממך אל תדרש ובמכסה ממך אל תחקר. שבה הוא נודע שהוא ראשון למעלה בכתר,

ברישא, בתר דבתרין ההי"ן איהי בסופא, פגוונא דא ה"י ה"י, אתרין לרוב, ונוקבא איהי. אלא י' על ה' (גא ו') תגא, תחות ה', שמוש. כל שפן תחות ו'.

ובגין דלא עבידנא קצוץ ופרוד ביחודא דלעילא, דכלא יחודא חד, נתקשה לי למעבד. (או תגא, או אמצעי, או שמוש) וקודשא בריך הוא דידע כל מחשבתין, אמר, בתר דדא לטוב אתפון, דלא למעבד קצוץ ופרוד, (שמות כח) תיעשה המנ"ורה, תיעשה מעצמה פגוונא דשכינתא, תיעשה מעצמו דקודשא בריך הוא, בלא פרודא. שאר מאנין דבהון איהי שכינתא שמושא, (שמות לו) ויעש בצלאל.

ובכר אתר דשכינתא תתאה איהי עטרא דעמודא דאמצעיתא, פד נטילת מן בינה, דאיהו עלמא דאתי, ודאי לית ידיעה לפר נש. בקודשא בריך הוא, ולא בכל מדות דיליה, עד דיעול בהאי תרעא, דאתמר עלה (תהלים קיח) זה השער לי'.

באות ל', דאיהי יי (י), איהי כלילא מפל ספירה, ומפל אתון דשמהן, מפורשים ונסתרים. איהי נקודה בכל את ואת, שמושא תחות בעלה. ואיהי עטרה על רישיה, מסטרא דילה דטעמי. כגון סגול נקודה תחות ירכי מלפא, (ישעיה סו) והארץ הדום רגלי. ואיהי באמצעיתא, עמיה, מחצית השקל, בשורק. ואיהי עטרה על רישיה, מסטרא דסגולתא.

ורקא מקף, שופר הולך, סגולתא, בההוא זמנא איהי כתר על רישא דמלפא, בתר יתנו לך יי' אלהינו. איהי ידיעת ההוא דאתמר ביה, במופלא ממך אל תדרש ובמכסה ממך אל תחקר. דבה אשתמודע, דאיהו ראשון

שְׁהִינּוּ סְגוּלָתָא, וְהוּא אַחְרוֹן, בְּסִגּוּל. וּמִבְלַעְדֵּי אֵין אֱלֹהִים, בְּשׁוּרָק. וְהַכֹּל בְּהַ נִדְעַ (לְמַטָּה).

כּוּי שְׁנֹדְבַק בְּהַ לְמַטָּה, הִיא מַעְלָה אוֹתוֹ לְמַעְלָה. וּמִי שְׁרוּצָה לְעֵלוֹת עֲלֵיהָ לְהַשִּׁיג לְמַעְלָה מִמְּנָה, הִיא מִשְׁפִּילָה אוֹתוֹ לְמַטָּה מִמְּנָה וְאֵין לוֹ חֵלֶק בְּהַ. וּמִשׁוּם שִׁיעָקֵב נִדְעַ בְּהַ, לְמַד אוֹתָהּ לְכַנּוּי, וְצָוָה שְׁלֵא יִבְקָשׁוּ לְעֵלוֹת לְדַרְגָּה לְמַעְלָה מִמְּנָה, שְׁהִיא הַכֹּל - מַעְלָה וּמַטָּה וְאַמְצַע. זֶהוּ שְׁכַתוּב (בְּרַאשִׁית טו)

וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אֲבִיהֶם. נְבִיא שְׁהִיה מְכִיר אוֹתָהּ, צָוּחַ וְאָמַר לְכַעֲלֵי תוֹרָה חֲכָמִים בְּתוֹרָה וְעַשְׂרִים בְּהַ וּשְׁמַחִים בְּחֻלְקָם. צָוּחַ אֲלֵיהֶם וְאָמַר, (יִרְמִיָּה ט) כֹּה אָמַר ה' אֵל יִתְהַלֵּל וְגו', כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁפֶל וְיִדְעַ אוֹתִי. דָּוִד שְׁהִיה מְכִיר אוֹתָהּ אָמַר, (תְּהִלִּים כו) אִם תַּחֲנֶנָּה עָלַי מִחֲנֶנָּה וְגו', בְּזֹאת אָנִי בּוֹטֵחַ. וְיִרְמִיָּה רָאָה אֶת אֲרֻף הַגְּלוּת, וְסָמְאֵל (בַּא' וְהַנְּחָשׁ, וְכֹל הַמִּמְנִים שֶׁל שְׂבָעִים הָאֲמוֹת בְּרַבּוֹא רַבּוֹת שְׁיִוְרָדִים עַל יִשְׂרָאֵל, וְרָאָה אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה שְׁאָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, (וּיְקָרָא כו) וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֲרָץ אוֹיְבֵיהֶם וְגו'. אָמַר הַנְּבִיא, (אֵיכָה ג) זֹאת אֲשִׁיב אֵל לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל. וְאֲשֶׁר לֹא שֵׁת לְבוֹ גַּם לֹזֶאֱת, עֲלוּי נְאָמַר (תְּהִלִּים צב) וְכִסִּיל לֹא יִכִּין אֶת זֹאת. (דְּבָרִים לג) וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמֶר שְׁמַע ה' קוֹל יְהוּדָה. מִשׁוּם שֶׁשְׁמַר מֵהַ שְׁצָוָהוּ אֲבִיו, זָכָה לְמַלְכוּת. וְדָוִד בְּשִׁבְלִיהָ עָלָה לְמַלְכוּת, שְׁטָרַח עָלֶיהָ כֹּל יְמֵיו. אָמַר הַמְּנַרְהַ הַקְּדוֹשָׁה, עָלֶיהָ נְאָמַר (שִׁם ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשֶּׁה וְגו'. בְּהַ הַזֶּה־רַת אֶת יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַת מִיתַתָּךְ, בְּהַ בְּרַכְתָּ אֶת

לְעֵילָא בְּתַגָּא, דְּהֵיִינוּ סְגוּלָתָא וְאִיהוּ אַחְרוֹן, בְּסִגּוּל. וּמִבְלַעְדֵּי אֵין אֱלֹהִים, בְּשׁוּרָק. וְכֹלָא בְּהַ אֲשַׁתְּמוּדַע. (לְתַתָּא).

כּוּמָן דְּאֲתַדְבַּק בְּהַ לְתַתָּא, אִיהִי מְסַלְקָא לִיהַ לְעֵילָא. וּמָאן דְּבַעֲי לְאֲסַתְלָקָא עָלָה לְאֲדַבְקָא לְעֵילָא מִינָהּ, אִיהִי מִשְׁפִּילָתוֹ לְתַתָּא מִינָהּ, וְלִית לִיהַ חוּלְקָא בְּהַ. וּבְגִין דִּיעָקֵב אֲשַׁתְּמוּדַע בְּהַ, אוֹלִיף (דף קנ"ח ע"ב) לָהּ לְכַנּוּי, וּמְנִי דְלֹא יִבְקָשׁוּן לְסַלְקָא לְדַרְגָּא לְעֵילָא מִינָהּ, דְּאִיהִי כֹלָא, עֵילָא וְתַתָּא וְאַמְצַעִיתָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית טו) וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אֲבִיהֶם.

נְבִיא דְהוּא אֲשַׁתְּמוּדַע בְּהַ, צָוּחַ וְאָמַר לְמָאֲרֵי תוֹרָה חֲכָמִים בְּאוֹרֵיִתָא, וְעַתִּירִין בְּהַ, וּשְׁמַחִים בְּחֻלְקָם. צָוּחַ לְגַבְיָהוּ וְאָמַר, (יִרְמִיָּה ט) כֹּה אָמַר יי' אֵל יִתְהַלֵּל וְגו', כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁפֶל וְיִדְעַ אוֹתִי. דָּוִד דְּהוּא יָדַע בְּהַ אָמַר, (תְּהִלִּים כו) אִם תַּחֲנֶנָּה עָלַי מִחֲנֶנָּה וְגו', בְּזֹאת אָנִי בּוֹטֵחַ. וְיִרְמִיָּה חָזָא גְלוּתָא אֲרִיף, וְסָמְאֵל (בַּא' אֶתָּא) וְנַחֲשׁ וְכֹל מְמַנְן דְּשַׁבְעִין אוּמִין בְּרַבּוֹ רַבּוּן, דְּנַחֲתֵי עַל יִשְׂרָאֵל, וְחָזָא הֵאִי קָרָא דְאָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (וּיְקָרָא כו) וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֲרָץ אוֹיְבֵיהֶם וְגו', אָמַר נְבִיא (אֵיכָה ג) זֹאת אֲשִׁיב אֵל לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל. וְאֲשֶׁר לֹא שֵׁת לְבוֹ גַּם לֹזֶאֱת, עֲלֵיהָ אֲתַמַּר (תְּהִלִּים צב) וְכִסִּיל לֹא יִכִּין אֶת זֹאת. (דְּבָרִים לג) וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמֶר שְׁמַע יי' קוֹל יְהוּדָה, בְּגִין דְּנָטִיר מָאִי דְמְנִי לִיהַ אֲבוּי זָכָה לְמַלְכוּ. וְדָוִד בְּגִינָה אֲסַתְלָק לְמַלְכוּ, דְּטָרַח כֹּל יוֹמוֹי עָלָה.

אָמַר בּוּצִינָא קְדִישָׁא, עָלָה אֲתַמַּר, (דְּבָרִים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשֶּׁה וְגו'. בְּהַ אֲזַהֲרַת

לְיִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעַת מִיתַתָּךְ. בְּהַ בְּרַכְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכֹל שְׁבָט וְשְׁבָט. הָדָא הוּא

דְּכַתִּיב, (דברים לג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בִּרְךָ מֹשֶׁה וְגו', וּבִגִּין דָּא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא מֵאֲרִי מִתְנִיתִין, דְּכַתִּיב, (במדבר ט"ו) זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם פִּי יְמוֹת בְּאֵהֶל, וְאָמְרוּ עֲלֶיהָ מָאִי כִי יְמוֹת בְּאֵהֶל, אֲלֵא אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיִימַת, אֲלֵא בְּמֵי שְׁמַמִּית עֲצָמוּ עֲלֶיהָ, וְלִית מִיתָה אֲלֵא עוֹנִי, דְּעֵנִי חֲשׁוּב כְּמַת.

יִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבָּט וְשַׁבָּט. זְהוּ שְׁכַתוּב (שם לג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בִּרְךָ מֹשֶׁה וְגו'. ומשום כך פְּרָשׂוּהָ הַחֲבָרִים בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, שְׁכַתוּב (במדבר ט"ו) זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם פִּי יְמוֹת בְּאֵהֶל, וְאָמְרוּ עֲלֶיהָ, מָה זֶה פִּי יְמוֹת? אֲלֵא אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיִימַת אֲלֵא בְּמֵי שְׁמַמִּית עֲצָמוּ עֲלֶיהָ, וְאֵין מִיתָה אֲלֵא עֵנִי, שְׁעֵנִי חֲשׁוּב כְּמַת.

דְּאִיהוּ קֶרְפֵּן עוֹלָה וְיוֹרֵד. מִסְטָרָא דְעֵשִׂיר עוֹלָה וְדָאִי, דְּאִסְתַּלַּק עֲלֶיהָ. דְּכָל עֲתִירִין, כָּל טִיבוּ דְעֵבְדִין, כְּלֵהוּן (ס"א ריבא דלחין) לְזַכָּאָה לְהוּן לְעֵלְמָא דְאִתִּי, וְתַמְן אִיְהִי תְגָא עַל רִישֵׁייהוּ. בִּינוּנִי, דְּפִלַּח לְמִזְכֵּי בְּתָרִין עֲלֵמִין, אִיְהוּ מַחְצִית הַשְּׁקֵל עֲמִיהָ בְּעֵלְמָא דְאִתִּי, כְּגוֹן מְצָה דְאִתְפְּלִיג, חֲצִיָּה תַחַת הַמִּפָּה לְאִפִּיקוּמֵן בְּתַר סְעוּדָה. וְחֲצִיָּה לְמִצְוָה קֳדָם סְעוּדָה. וּמִסְטָרָא דָּא נֶאֱמַר בְּאַסְתֵּר, (אסתר ה) מָה שְׂאֵלְתָךְ וְיִנְתֵּן לָךְ וּמָה בְּקִשְׁתָּךְ עַד חֲצִי הַמִּלְכוּת וְתַעֲשׂ.

שְׁהוּא קֶרְפֵּן עוֹלָה וְיוֹרֵד. מִצַּד שֵׁל עֵשִׂיר עוֹלָה וְדָאִי, שְׁמַתְעֵלָה עֲלֵיו. שְׁכָל הַעֲשִׂירִים, כָּל טוֹב שְׁהֵם עוֹשִׂים, כְּלָם (רַבִּם) לְזַכּוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא, וְשֵׁם הִיא כְּתַר עַל רֵאשִׁים. הַבִּינוּנִי שְׁעוּבַד כְּדִי לְזַכּוֹת בְּשֵׁנֵי עוֹלָמוֹת, הוּא מַחְצִית הַשְּׁקֵל עֲמוּ בְּעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ הַמַּצֵּב שְׁנַחֲלָקַת, חֲצִיָּה תַחַת הַמִּפָּה לְאִפִּיקוּמֵן אַחַר הַסְּעוּדָה, וְחֲצִיָּה לְמִצְוָה קֳדָם סְעוּדָה. וּמִצַּד זֶה נֶאֱמַר בְּאַסְתֵּר, (אסתר ה) מָה שְׂאֵלְתָךְ וְיִנְתֵּן לָךְ וּמָה בְּקִשְׁתָּךְ עַד חֲצִי הַמִּלְכוּת וְתַעֲשׂ.

אֲבָרְ מָאן דְּאִיְהוּ עֵנִי, דְּמַמִּית גְּרַמִּיה בְּגִינָה, כְּגוֹנוּנָא דִּילָךְ רַעֲיָא מְהִימְנָא, אִיְהוּ קֶרְפֵּן יוֹרֵד תְּחוּתָךְ, וְאַמְאִי. בְּגִין דְּמָאן דְּאִשְׁפִּיל גְּרַמִּיה בְּגִין שְׁכִינְתִּיהָ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיְהוּ נְחִית עֲלֶיהָ, וְהֵאִי הוּא דְאָמַר דּוֹד, (תהלים קלח) פִּי רֶם יִי' וְשָׁפֵל יִרְאֶה. וְהַנְּבִיא אָמַר, (ישעיה נז) פִּי כַה אָמַר רֶם וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ וְגו' וְאֵת דְּכָא וְשָׁפֵל רוּחַ. דְּאָף עַל גַּב דְּאַנָּא מְרוּם וְקָדוֹשׁ אֲשַׁפּוֹן, בְּגִין הֵהוּא דְאִתְעַבִּיד דְּכָא וְשָׁפֵל רוּחַ בְּגִין שְׁכִינְתִּי, לְסַלְקָא לָהּ מִשְׁפְּלוּתָא דִּילָהּ עֲטָרָא לְרִישֵׁיהָ, אֲנָא נְחִית לְדִיִּירָא עֲמִיהָ. וּבְתַר דְּבַעֲלָה דְשְׁכִינְתָא נְחִית עַל בַּר נֶשׁ, אִיְהִי נְחִיתת מֵעַל רִישֵׁיהָ, וְיִהִיבַת אֲתָרָא דְרִישָׁא לְבַעֲלָה, וְנְחִיתת לְרַגְלוֹי דְּמִלְפָּא. וְרִזָּא דְּמִלָּה,

אֲבָרְ מִי שְׁהוּא עֵנִי, שְׁמַמִּית אֵת עֲצָמוּ בְּשִׁבְלֶיהָ, כְּמוֹ שְׂאֵתָה הַרוּעָה הַנְּאַמֵּן, הִיא קֶרְפֵּן עוֹלָה וְיוֹרֵד תְּחוּתָךְ, וְלָמָּה? פִּי מִי שְׁמַשְׁפִּיל אֵת עֲצָמוּ בְּשִׁבְלֵי שְׁכִינְתוֹ, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עֲלֵיו. וְזֵהוּ שְׂאֵמַר דְּוֹד, (תהלים קלח) פִּי רֶם ה' וְשָׁפֵל יִרְאֶה. וְהַנְּבִיא אָמַר, (ישעיה נג) פִּי כַה אָמַר רֶם וְנִשְׂא שְׁכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ וְגו', וְאֵת דְּכָא וְשָׁפֵל רוּחַ. שְׂאָף עַל גַּב שְׂאֵנֵי מְרוּם וְקָדוֹשׁ אֲשַׁפּוֹן, בְּשִׁבְלֵי אוֹתוֹ שְׁנַעֲשֶׂה דְכָא וְשָׁפֵל רוּחַ בְּעֵבֹר שְׁכִינְתִּי לְהַעֲלוֹתָהּ מִשְׁפְּלוּתָהּ עֲטָרָה לְרֵאשׁוֹ, אֲנִי אֲרִד לְדוֹר עֲמוּ. וְאַחַר שְׁבַעֲלֵי הַשְׁכִּינָה יוֹרֵד עַל הָאָדָם, הִיא יוֹרֵדַת מֵעַל רֵאשׁוֹ, וְנוֹתְנַת הַמְּקוֹם שֶׁל הָרֵאשׁ לְבַעֲלָה וְיוֹרֵדַת לְרַגְלֵי הַמִּלְפָּא. וְסוּד הַדְּבָר - (ישעיה טז)

השמים פסאי והארץ הדם רגלי.
שמיים שירוש אדם נשמה
שכלולה מהקדוש ברוך הוא
ושכינתו, מאותה שעה נקרא בן.
אמר תנא אחר, וכי מאותו יום
שירוש אדם נשמה כלולה
מהקדוש ברוך הוא ושכינתו
נקרא בן? מנין לנו? מהפסוק הזה
שאמר דוד בספר תהלים, (תהלים
א) אספרה אל חק ה' אמר אלי בני
אתה אני היום ילדתיך.

אמר לו המנורה הקדושה, רועה
הנאמן, מה זה היום ילדתיך?
אלא בשבילך אמר דוד ברוח
הקדש אני היום ילדתיך. הן עוד
היום גדול, באותו שנגאמר בו
(דברים לד) ולא קם נביא עוד
בישראל כמשה. אתה קימת
בשכינה ואהבת את ה' אלהיך
בכל לבבך - שהינו הגוף, ובכל
נפשך - שהינו הנשמה, שחמשה
שמות יש לה: נשמה, רוח, נפש,
חיה, יחידה. ובכל מאדך - בכל
ממונך.

הקדוש ברוך הוא ושכינתו לא
יזו ממך בכל אלו. אתה חשבת
שאפלו היו כל העולמות תחת
רשותך, היית נותן להקים שכינה
עם הקדוש ברוך הוא ולהמליכו
עם שכינתו על כל הממנים של
אמות העולם, ואחר כך להעלותו
ושכינתו - בדיוקנה כלולה מכל
המדות הטובות, בכל העולמות,
ובמחנות העליונים והתחתונים,
ועל כל ישראל.

מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא
מצרפה למעשה. מאחר שאתה
בנו - על כל מה שחשבת לרבוך,
יקים על ידך ולא תזוז ממנו
לעולמים, אלא תהיה בדיוקנו
בכל, ואתה בגלות גנוז מבני
אדם, ואתה מהעולם הזה שליחו
של הקדוש ברוך הוא לומר
דברים אלו לפניך, ואני מצוה

(ישעיה טו) השמים פסאי והארץ הדום רגלי.
דמיונא דירית בר נש נשמתא, פלילא
מקודשא בריך הוא ושכינתיה,
מהיה שעתא אתקרי בן. אמר חד תנא וכי
מהיה יומא דירית בר נש נשמתא, פלילא
מקודשא בריך הוא ושכינתיה, יתקרי בריה
מנא לן. מהאי קרא דאמר דוד בספר תהלים,
(תהלים ב) אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה
אני היום ילדתיך.

אמר ליה בוצינא קדישא, רעינא מהימנא,
מאי היום ילדתיך. אלא בגיגך אמר דוד
ברוח קדשא, אני היום ילדתיך. הן עוד היום
גדול, בההוא דאתמר ביה, (דברים לד) ולא קם
נביא עוד בישראל כמשה. אנת קימת
בשכינתא ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך,
דהיינו גופא. ובכל נפשך, דהיינו נשמתא.
דחמש שמקן אית לה: נשמה. רוח. נפש.
חיה. יחידה. ובכל מאדך, בכל ממונא דילך.

קדשא בריך הוא ושכינתיה לא יזו מינך בכל
אלין. אנת חשבת, דאפילו הוּוּ פל
עלמין תחות רשותך, הוית יהיב לון לאקמא
לשכינתא בקודשא בריך הוא, ולאמלכא ליה
בשכינתיה על פל ממנן דאומין דעלמא,
ולבתר לסלקא ליה ושכינתיה. בדיוקנא דילך
פלילא מפל מדות טבין, בכל עלמין,
ובמשריין עלאין ותתאין, ועל פל ישראל.

מחשבה (דף קנ"ט ע"א) טובה הקדוש ברוך הוא
מצרפה למעשה. פתר דאנת בריה,
על פל דחשבת למרך, יקיים על ידך, ולא
תזוז מגיה לעלמין, אלא תהא בדיוקניה
בכלא. ואנת בגלותא גניז מבני נשא. ואנא
מעלמא דא, שליחא דקודשא בריך הוא
למימר מלין אלין קדמך, ואנא מצוה מגיה,

ממנו שלא לזוז ממך בכל עת
ושעה שאתה רוצה, אני וכל
התנאים והאמוראים של
הישיבות. קום השלם מצוות
רבנוך.

פתח ואמר, ועשו ארון עצי
שטים. ספר תורה, עמוד
האמצעי. ארונו השכינה. מבית
ומחוץ תצפנו, את הקדוש ברוך
הוא בשכינתו, מבחוץ ומבפנים
(של), והכל אחד. מה שאין פן
בארון של העולם הזה, שתורה
מבפנים מין אחד, והארון מין
אחר. זה כתיבת דיו, וזה עץ
מצפה זהב. שודאי התורה
חביבה מהפלל. זהו שכתוב, (איוב

כח) לא יצרכנה זהב וזכוכית.
ומצד אחר אפלו בעולם הזה
מראה שהפל אחד, דיו ועץ.
(שהדיו) מתפורחים שהם נעשו בעץ.
(וכל דברי הדיו מעץ הם) ועוד, דיו שחור
מבחוץ ולכן מבפנים. כך הם
(הכמים בעלי תורה) בעלי תורה
וחכמים - שחרים בעולם הזה,
שהוא מבחוץ, ויפים באותו
העולם הבא, שהוא מבפנים.
ולכן דיו, לשון של דיו לעבד
להיות כרבו. דיו: יו"ד יד"ו,
חכמה ותבונה ודעת, שכתב אדם

בדיו. (ע"כ רעיא מהימנא)

פתח רבי יוסי ואמר, באותם
הסודות העליונים של המשכן
כתוב, וראה ועשה בתבניתם וגו',
וכתוב והקמת את המשכן
כמשפטו וגו'. למדנו שאמר
הקדוש ברוך הוא למשה כל
התקונים וכל הדיוקנאות של
המשכן, כל אחד ואחד פראי לו,
שהראה לו את מטטרו"ן
שמשמש פהו גדול לפנים. ואם
תאמר, הרי לא הוקם המשכן
למעלה עד היום שהוקם המשכן
למטה, ולא שמש אותו נער
שלמעלה עד היום שמשו
למטה במשכן האחר הזה.

דלא למזוז מינה בכל עת ושעתא דאנת בעי.
אנא וכל תנאין ואמוראין דמתיבתאן. קום
אשלים פקודין דמרך.

פתח ואמר, (שמות כה) ועשו ארון עצי שטים.
ספר תורה, עמודא דאמצעייתא. ארון
דליה, שכינתא. מבית ומחוץ תצפנו,
לקודשא בריך הוא בשכינתיה, מלבר ומלגו
(ד"א ל"ג דליה) וכלא חד. מה דלאו הכי בארון
דהאי עלמא, דאורייתא מלגו מין אחד, וארון
מין אחרא. דא בכתבת דיו, ודא עץ מצופה
זהב. דודאי אורייתא חביבא מפלא, דדא הוא
דכתיב, (איוב כח) לא יצרכנה זהב וזכוכית.

ומסטרא אחרא אפילו בהאי עלמא, אחזי
דכלא חד, דיו ועץ, (דדיו) מתפורחים,
דאתעבידו בעץ אינון, (וכל מילין דדיו עץ אינון) ועוד,
דיו אוכם מלבר, וחרור מלגו. הכי אינון (כ"א
חכמים מארי תורה) מארי תורה וחקמים, אוכמים
בהאי עלמא דאיהו לבר, שפירין בההוא
עלמא דאתי, דאיהו מלגו. ובגין דא, דיו,
לישנא דיו לעבד להיות כרבו. דיו: יו"ד ידו,
חכמה ותבונה ודעת דכתב בר נש בידו בדיו.

(ע"כ רעיא מהימנא)

פתח רבי יוסי ואמר, באינון רזין עלאין
דמשפנא פתיב, (שמות כה) וראה ועשה
בתבניתם וגו', וכתיב והקמת את המשכן
כמשפטו וגו', אוליפנא דאמר ליה קדשא
ברוך הוא למשה, כל תקונין, וכל דיוקנין
דמשפנא, כל חד וחד פדקא חזי ליה, דחמא
ליה למטטרו"ן, דקא משמש לכהנא רבא
לגו. ואי תימא, והא לא אתקם משפנא
לעילא, עד יומא דאתקם משפנא לתתא, ולא
שמש ההוא נער דלעילא, עד יומא דשמשו
לתתא, בהאי משפנא אחרא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

אור הזוהר

החדש
השלם
והמנוקד

בו יבואר גודל החיוב
ללמוד וללמד הזוהר
הקדוש והתיקונים
וחכמת האמת שהבר
התנא האלקי רבי
שמעון בר יוחאי זיע"א

הרב הקדוש רבי חיים בן עטר, האור החיים, זי"ע,
היה פעם אחד בהילולא פה עיה"ק צפת ת"ו,
וכשעלה למרון והגיע לתחתית ההר שעולים
לציון הרשב"י, ירד מהחמור והיה עולה על ידיו
ועל רגליו, וכל הדרך היה נועה כבהמה וצועק,
היכן אני השפל נכנס, למקום אש שלהבת קב"ה,
וכל פמליא של מעלה הכא, וכל נשמות הצדיקים
שמה, ובעת ההילולא היה שמת שמוחה גדולה,
עיי"ש. (רבי שמואל העליר נאב"ד צפת בסוף כבוד מלכים)
רבי פנחס מקאריון זצ"ל נתן שבה והודאה להשם יתברך על
שלא ברא אותו בשנים שלא נתפשט הזוהר בעולם, כי הזוהר
האט מור דעהאלטן ביים יידישקייט "הזוהר החזיק אותי
ביהדות". (חכם הרוים, י.ג. בן עטר).